

Keltaisessa kupoliteltassa

Teltan katossa on kolme pulleaa hyttystä. Keltaisen kankaan läpi tulvii valoa. Siristelen silmiäni ja auon niitä sepposen selälleen. Yritän katsoa pisamia nenän kärjessä ja pidän silmiäni kierossa niin kauan, että niitä alkaa särkeä. Aina aamuisin kirkaassa valossa tuntuu hassulta, että yöllä pelottaa. Ympärillä naksuu ja suhisee. Linnut kirkuvat ja rapisee. Viime yönä kuulin taas, kuinka äiti kävi terassilla polttamassa tupakkaa. Äiti oli paljon hiljaa, mutta ne puhuivat siitä. Makasin makuupussissa aivan ääneti, melkein hengittämättä. Pikkuveli ei ehkä halua tulla meille. Syy saattaa olla minussa.

Kun äiti ensimmäisen kerran ehdotti, että nukkuisin teltassa, kerroin sille, että pelkään sarjamurhaajaa ja zombia. Olimme kahdestaan. Äiti nauroi minulle. Äidin mielestä minun pitää nukkua teltassa, muuten pikkuveli ei ehkä pääse meille. Äiti aina nauraa minulle, jos puhun pelkäämisestä. Siksi en tee sitä enää. Nykyään se hermostuu, ja minua alkaa itkettää. Äiti on luvannut, että heti kun pikkuveli on varmasti sen mahassa, saan nukkua rauhassa sisällä. Tämä on meidän yhteinen salaisuutemme, ja minä olen luvannut olla reipas. Eikä minua enää edes itketä. Isä ei koskaan puhu pikkuveljestä minulle mitään. Tiedän, että isä ei halua satuttaa äitiä, mutta pupuleikistä kuuluu pelottavia ääniä. Äiti sanoo, että se kuuluu rakkauteen. Minä en halua kuunnella sitä. Sitä paitsi tänään saan teltaan kaverin.

Makuupussissa tuntuu nihkeältä. Menen syvemmälle pussiin ja vedän vetoketjun leukaani saakka kiinni. Ajattelen olevani eskimo, mutta minulla on liian kuuma siihen leikkiin. Makuupussiin kulkeutunut hiekka kutittaa kantapäiden alla. Nostan jalat kohti teltan kattoa ja hiekka ripisee pussin pohjalta paljaita jalkoja pitkin päälleni. Olen kuin toukka. Minua alkaa naurattaa. Avaan makuupussin vetoketjun ja päätän muuttua perhoseksi. Tänään on perhospäivä. Vihdoinkin Mari tulee meille. Olen odottanut koko loman tätä päivää. Päätän siivota teltassa ja mökissä. Äidin on mukavampi tulla töistä takaisin. Kuulin, kuinka se kiroili isälle aamulla ja paiskasi auton oven kiinni.

Äiti tulee kohta töistä kotiin. Olen ollut isän kanssa kahdestaan koko päivän. Olen lukenut ainakin kymmenen Aku Ankkaa, olemme syöneet maksamakkaravoileipiä ja käyneet poimimassa metsämansikoita. Isä on saunalla hakkaamassa puita, kun äiti kurvaa mökin pihaan niin, että pienet kivet lentävät jaloilleni. Seison äitiä vastassa. Haluan, että äidistä on mukava tulla mökille. Ojennan sille keräämäni mansikkaheinän heti, kun auton ovi aukeaa. Haluan, että äiti näkee, kuinka reipas olen ollut.

”Ootko sä vielä yöpaita päällä?” äiti kysyy vihaisella äänellä ja nousee autosta. Äiti on työvaatteissaan aina todella kaunis. Kukallinen paitapusero ja hieno hame. Sukkahousut ja korkokengät. Isän ostama, kultainen kaulakoru kimmeltää, kun aurinko osuu siihen. Äidillä on huulipunaa ja vaaleat hiukset aalloilla. Äiti näyttää enkeliltä. Haluaisin halata äitiä heti ja ojentaa metsämansikkaheinän, mutta en ehdi, kun äiti jo nostelee kauppakasseja auton perästä. Hän paiskaa luukun kiinni ja toteaa, että isä saa hakea loput.

”Miten sä olet noin likaisen näköinen? Et ole kammannut hiuksiasi ja naama on aivan musta”, äiti jatkaa, vilkaisee minua ja menee ohitseni polkua pitkin kohti mökkiä. Kauppakassit ovat painavat. Sen näkee äidin kävelytyylistä ja kuulee puhinasta. Paitapusero on liimaantunut selästä ihoon kiinni. Seuraan äitiä mökille. Laitan hiuksia korvien taakse ja lipaisen kielellä suupieliä. Suuhun tulee suolainen maku. Olemme onkineet isän kanssa suolakurkkupurkista kurkkuja sormin ja sormetkin maistuvat suolaiselle, vaikka ne ovat mansikoiden jäljiltä aivan punaiset. Minulla on ollut hyvä päivä. Äidillä ilmeisesti ei. Päätän mennä mieluummin huussiin kuin äidin perässä mökkiin saakka.

”Miten jumalauta sä luulet, että mä saan tehtyä kaiken tämän yksin?”

Kuulen äidin äänen. Istun huussissa ja näen seinäautojen välistä äidin mökin kuistilla. Hän on saanut mekon pois ja seisoo siinä huutamassa pelkässä kukkapaidassa ja pikkuhousuissa. Äiti löyhyttelee itseään Aku Ankalla.

”Te ette ole siis tehneet mitään koko päivänä, vaikka meille on tulossa kohta vieraita!” Äiti painuu takaisin sisälle. Kärpäsverhon ruskeat suikaleet heiluvat.

”Eihän ne ole mitään vieraita. Ne on Kokkoset. Ota olut ja rauhoitu vähän”, isä huutelee polulta ja astelee mökkiä kohti. Isällä on shortsit, vihreä mökkiteepaita ja lippis. Isä ei ole koskaan yhtään pelottava, ja tiedän, että kohta varmasti äitikin rauhoittuu. Äiti tulee takaisin kuistille mattokäärö kainalossaan.

”Just niin. Sä olet lomalla. Sulla on ollut koko päivä aikaa. Mutta mun täytyy tehdä kaikki. Olisit voinut tulla edes tyhjentämään kauppakassit. Ja missä helvetissä Venla on? Sillä ei ole edes päivävaatteita päällä ja tukka on ihan takussa.”

Raotan huussin ovea ja näen, että mustat pilvet ovat kerääntyneet taivaalle. Painan kädet hetkeksi korvilleni ja puristan silmäni kiinni.

”Rakas pikkuveli, tule niin pian kuin ehdit. Me ei jakseta odottaa täällä. Lupaan suojella sinua. Saat nukkua vieressäni. Teltassa on kiva olla kaverin kanssa. Jos tulet, olen aina sun kaveri.”

Avaan silmät. Kaikki näyttää hetken sumuiselta.

”Mä voin laittaa lihat marinadiin”, isä nousee kuistille äidin viereen.

”Minkä takia ne tulee aina meidän mökille? Eikö me voitais joskus mennä niille?”

”Sinähän ne kutsuit. Itse laitoit Susannalle viestin ja ehdotit tätä viikonloppua.”

Äiti pudistelee mattoa. Ilme on tiukka. Hiivin hiljaa polkua pitkin ja toivon, että äiti ei näkisi minua. Mutta tottakai se näkee. Kysyn, miten voisin auttaa. Äiti käskee mennä vaihtamaan vaatteet, kampaamaan hiukset ja olemaan poissa, jos en muuta itse osaisi, vaikka oikeastihan osaan vaikka mitä.

”Mitä mä jännitän?” äiti huutaa isälle. ”Ai mitä mä jännitän?! No jos jumalauta meille tulee viikonlopuksi vieraita, niin ei tässä voi riippukeinuun heittäytyä. On laitettava paikat kuntoon, juomat kylmään ja valmisteltava ruuat. Kaiken on oltava valmista.”

”Missä soijakastike on?” isä huutaa keittiöstä.

”Et sä nyt voi sitä marinadia ruveta laittamaan. Täällä on pestävä lattiat ensin. Mä haluan, että täällä tuoksuu puhtaalta. Mäntysuovalta ja kesältä, eikä homeelta ja sieneltä.”

Äiti menee takaisin sisälle. Kaapin ovet paukkuvat ja alakerran täyttää inhottava jupina.

”Tämä on vaan niin uskomatonta. Aina sama juttu. Mä tulen töistä ja mitään ei ole tapahtunut. Ei mitään.”

”Mä menen sitten rantaan kattoon, että saunalla on kaikki kunnossa.”

”Mitä sä nyt sinne menet? Älä mene sekottaan sinne. Mä laitoin laudeliinat, kukat ja muut eilen illalla. Etkö sä kantanut puutkin jo valmiiksi? Mieti nyt omilla aivoillasi. Onko kukat kasteltu?”

Kukat. Minä olen kastellut kukat. Olen käynyt hakemassa monta kertaa rannasta vettä pieneen kastelukannuuni ja huolehtinut kukista. Olen nyppinyt lakastuneet ja vahingossa myös muutaman nupun. Äiti ei ole huomannut mitään. Äiti ei huomaa, että olen viikannut keittiönpyyhkeet, pyyhkinyt pölyt ja asetellut tyynyt sohvalla lempivärijärjestykseen. Jätin punaisen päällimmäiseksi, koska se on äidin lempiväri. Teltassakin on siistiä. Lakaisin teltan lattian ja asettelin retkipatjat uudelleen niin, ettei niiden päät kietoudu rullalle. Mari saa valita kummalla puolella nukkuu.

”Edes aamupalatarvikkeita ette ole saaneet takaisin kaappiin.”

Jääkaapin ovi narahtelee ja astioita lentää tiskialtaaseen. Muovisista astioista kuuluu kumeampi ääni kuin metallisista.

”Perkele!”

Tuntuu kuin koko mökki olisi tärhtänyt, kun suolakurkkupurkki tippuu keittiössä lattialle. On hetken aivan hiljaista. Isä tulee sisälle ja tarjoutuu siivoamaan.

”Mene helvettiin siitä! Joskus musta tuntuu, että mitä jos vaan lähtisin. Pakkaisin kamani ja muuttaisin muualle. Mä en tartte tällasta. En teitä, enkä Kokkosia. Mä en jaksa niitä. Mä haluaisin olla vaan ihan rauhassa”, äiti huutaa ja tempoo siivouskomeron ovea. Isän ääntä ei kuulu. Isä on varmasti jättänyt äidin yksin.

Vaihdan yläkerrassa päälleni valkoiset shortsit, joissa on sinisiä ja punaisia raitoja ja Minni Hiiri-paidan. Käsivarren mustelma on muuttunut keltaiseksi. Lupasin äidille, että en kerro vahingosta kenellekään. Olin itse sitä paitsi toiminut ajattelemattomasti niin kuin äiti sanoi. Mustelma on minulle

aivan oikein, vaikka puristus sattui niin paljon, että minua itketti. Avaan puoliksi purkautuneen letin ja kampaan hiukset. Hiuksista tippuu havuneulanen. Siirrän sen ukkovarpaalla sängyn alle. Säärissä on mustelmia ja naarmuja, mutta ne ovat kesän aiheuttamia. Varpaat ovat mustat. Kello on puoli neljä. Kuuden aikaan Mari on jo mökillä. Vatsaa pistelee. Tulisipa Mari jo.

Äiti konttaa pöydän alla rätin ja ämpärin kanssa, kun menen alas. Viuhahdan ovesta niin nopeasti kuin pystyn. Kärpäsverhon suikaleet takertuvat kaulaani. Isä istuu kuistin rappusella ja katselee järvelle. Menen isän viereen istumaan. Nojaan kyynärpäillä polviini, asetan leukani kämmeniin niin että sormet leviävät poskilleni kuin viuhkat. Isästä tarttuu lämpöä minuun.

”Ei kerrota äidille aamusuklaasta”, isä kuiskaa, iskee silmää ja pukkaa minua kylkeen. Tekisi mieli halata isää ja kuiskata salaisuus isän korvaan. Tekisi mieli kertoa isälle, että joskus toivon, että Marin äiti olisi minunkin äitini. Mutta ei niin saa tehdä. Tulisi paha mieli.

”Kokkoset on kivoja. Musta ainakin on hauskaa, että Mari tulee. Me mennään saunaan ja uimaan”, sanon ja katson, kun lokki lentää vesirajassa. ”Saadaanko me taas kokikset?”

Äiti huutelee ensin keittiöstä ja ilmestyy sitten meidän taaksemme kuistille. Hän huokaisee syvään ja sanoo:

”Sä olit Venla jättänyt jotain marjoja tonne keittiöön. Ne on nyt kaikki pitkin pöytää. Ole hyvä ja mene siivoamaan. Mä en halua, että täällä on marjoja ympäri pöytiä ja tasoja, kun on tulossa vieraita.” Äiti istuu paikalleni isän viereen. Livahdan keittiöön. Isä juttelee äidille.

”Rauhotu nyt vähän. Istu siihen ja ota Venla syliin. Se on odottanut sua taas koko päivän.”

”Ne ei kuitenkaan taaskaan tuo mitään. Tulee aika kalliiksi kestitä täysihoidossa kolmihenkistä perhettä kaksi yötä. Syöttää, juottaa ja saunottaa. Enkä mä jaksaisi valvoa”, äiti sanoo kiukkuisella äänellä.

”Älä viitsi. Sä olet aikuinen nainen. Mene nukkumaan, kun väsyttää. Älä valvo.”

Äiti puuskahtaa ja pitkään on täysin hiljaista.

”Onneksi mä käyn töissä niin voin kustantaa tämänkin huvin. Kai kävit viemässä juomat kylmään saunalle?”

Saan mansikan lattialta suuhuni, kun kuulen taas äidin raivoavan isälle. Äidin mielestä meistä ei ole mitään hyötyä. Kokkoset ovat tulossa minä hetkenä hyvänsä, eivätkä juomatkaan ole vielä kylmässä. Äiti on kattanut kauniit korkeajalkaiset lasit tarjottimelle. Keittiössä haisee pesuaine ja suolakurkku. Ajattelen, että kävisin nopeasti mansikkapaikalla ja pudottaisin jokaiseen lasiin pienen mansikan. Siitä tulisi sitten drinkki, ja äiti ehkä leppyisi.

Äiti pyyhältää keittiöön ja alkaa vatkata kermaa. Pöydällä on kaupasta ostettu hienonnäköinen piirakka. Äiti penkoo laatikoita ja ihmettelee ääneen, miksi kukaan ei ollut siivonnut niitäkään laatikoita. Ehdotan, että voisin järjestellä laatikot Marin kanssa. Se on äidistä huono idea, sillä Marin äidillä on laatikot aina järjestyksessä. Mari pyörtyisi, jos näkisi meidän laatikkomme.

”Käy mieluummin laittamassa mekko päälle ja hiukset ponihännälle. Sä oot karmeen näkönen”, äiti huutelee vatkaimen metelin yli. Hän seisoo alusvaatteisillaan keittiössä. Kiristelevät kaulajänteet näyttävät puun juurilta. Ajattelen ne hymyn juuriksi. Minulle tulee mukavampi olla. Olisi ihana halata äitiä ja päästä syliin. Päätän, että menen heti yläkertaan ja pukeudun parhaimpaan mökkimekkooni äidin mieliksi. Harjaan myös hiukset. Ehkä äiti sitten silittäisi sileitä hiuksiani. Jään yläkertaan lueskelemaan keltainen rimpsumekko päällä. Äiti kolistelee makuuhuoneessa ja föönaa tukkaansa. Isä huutaa ulkona, että Kokkoset tulee.

Olemme kaikki vastassa Kokkosten autoa, kun se lipuu mökin pihaan autopaikalle. Äiti on hyväntuoksuinen ja kaunis. Isä ei ole totellut äitiä. Hän ei ole vaihtanut vaatteita, vaikka äiti on käskenyt. Mari kurkistelee auton takaikkunasta. Marin isä nousee kuskin paikalta ja haluaa heti äitiä. Äitiä naurattaa. Sen jälkeen Mari isä kättelee isää, ja heittää minulle ylävitosen. Marin isä nauraa ja toteaa matkan tuntuneen aikaisempaa lyhyemmältä. Marin äiti sipsuttaa kädet ojossa antamaan äidille poskisuudelmat ja halaamaan minua ja isää.

”Tule Mari nyt sieltä autosta moikkaamaan Venlaa”, Marin äiti viittoilee Marille autoon. Mari avaa oven ja hypähtää ulos autosta isänsä jalkoihin. Minuakin alkaa ujostuttaa. Menen isän taakse ja kurkistan sieltä Maria.

”Ihanaa, että te tulitte. Mulla on ollut ikävä teitä”, äiti sanoo Marin äidille. Katson äitiä pitkään isän selän takaa.

”Tottakai me tultiin. Ihana, että kutsuit. Onhan tämä jo perinne. Mukava tulla tänne luonnon keskelle pois kaupungin pölyistä. Juha, otatko tuomiset takapaksista? Petivaatteet ja muut tavarat voi varmaan vielä jättää autoon?” Marin äiti sanoo. Hän puhuu Marin isälle, mutta katsoo koko ajan äitiä hymy suupielissään ja silmät sikkuralla.

”Ihana nähdä sua, Saara. Toivottavasti et ole ressannut meidän tuloa. Sullahan alkaa tänään loma”, Marin äiti jatkaa. Sanoessaan loma Marin äiti ottaa pieniä tanssin askeleita ja heiluttaa käsiään niin kuin niissä olisi marakassit.

”No, en tietenkään ole ressannut. On ihanaa, että te tulitte. Rakkaat ystävät”, äiti sanoo.

”Ai tämäkö?” Marin isä huutaa auton takaa ja nostaa tummanvihreän kiiltävän kahvipaketin korkealle ilmaan.

”Vai nämäkö?” hän nauraa ja nostaa kaksi kukkuraista kauppakassillista ruokaa ilmaan niin korkealle kuin jaksaa. Kassit näyttävät painavilta. Salaatinlehdet, tillit ja pullojen korkit tulvivat yli äyräiden. Marin isä pamauttaa auton takaluukun kiinni niin, että säikähdän. Marikin säikähtää ja meitä alkaa naurattaa.

”Mennään kuulkaa tuonne kuistille. Siellä meillä on vähän jotakin pitkämatkalaisille”, isä sanoo ja lähtee polkua pitkin mökille päin. Äiti on hiljaa, kunnes alkaa pulputtaa.

”Mä olin vielä tänään töissä. Tulin kaupan kautta kotiin. En ole ehtinyt tekemään mitään erikoista ja siivoaminenkin on vielä kesken. Nämä meidän lomalaiset ovat keskittyneet vain lomailuun. Mutta mökkihän tämä vaan on. Täällä on vähän tällaista.”

Äiti on kattanut kuistille hienon kaupan piirakan, kahvia ja valtavan mansikkakakun. En uskaltanut olla avuksi servettien taittelemisessa, vaikka yleensä se on minun hommaani. Äidin mielestä olin siinä liian hidas ja meillä oli kiire. Radiosta kuuluu musiikkia ja korkeajalkaisissa aikuisten laseissa kuplii juomaa kaikille aikuisille. Minulle ja Marille on laitettu mehua. Jokaisessa lasissa kelluu yksi punainen pikkumansikka. Äiti ei sano mitään mansikasta.

”Tervetuloa meidän mökille! Nyt nostetaan ensimmäisenä malja ystäväyydelle. Ihanaa, että olette vihdoinkin täällä”, äiti puhuu vieraalla äänellä ja ojentelee tarjotinta.

”Eikö me saada kokista?” Minun on pakko kysyä, sillä aikuisilla on omaa juomaa. Äiti katsoo minua tuimasti.

”Kiitos, että saadaan olla täällä. Sä olet selvästi taas laittanut parastasi. Miten ihmeessä olet ehtinyt kakunkin leipoa? Ei olisi kyllä meidän takia tarvinnut”, Marin äiti juttelee. Aikuiset nostavat lasejaan ja kilistävät. Mekin kilistämme Marin kanssa ja nauramme.

”Venlallakin oikein juhلامekko päällä. Me tultiin vaan näin mökkivaatteissa”, Marin äiti jatkaa ja katsoo minua lempeästi. Minulle tulee hassu olo. Katson äitiä, joka kaataa lisää juomaa aikuisten laseihin.

”Mä olisin halunnut olla shortseissa niin kuin iskä, mutta äiti ei antanut”, sanon ja katson kateellisena Marin shortsiasua. Äiti naurahtaa niin että kaulan iho kiristyy ja tyhjentää lasinsa.

Aurinko paistaa koko päivän. Illalla se kirvelee silmiä, kun yritämme Marin kanssa kalastaa laiturilta. Veteen ei voi kunnolla katsoa, kun aurinko paistaa sieltä suoraan silmiin. Huudan aikuisille, että olisivat hiljempaa, etteivät kalat säikähtäisi. Aikuiset ovat istuneet kuistilla koko iltapäivän juttelemassa ja nauramassa.

”Voi mun pieni, ihana Venla. Näytä äidille, kuinka hienosti saat madon koukkuun.”

Äiti on tullut laiturille katsomaan, kun kalastamme. Hän halaa ja pussaa minua. Äiti kiljahtelee ällötyksestä, kun pujotan koukkua pienen luikertelevan kastemadon läpi. Laituri heilahtelee äidin liikkeistä. Äiti ei ole tottunut liikkumaan laiturilla. Minun pitää ottaa kiinni kaiteesta.

”Sä olet todella ihana tyttö Venla. Äiti on sinusta niin ylpeä. Osaat pitää salaisuuksia.”

Kirjaimet tulevat pehmeinä äidin suusta. Hän kuulostaa hassulta. Maria ei näy. Olemme kahdestaan laiturilla. Takerrun äidin halaukseen. Lupaan olla vielä kiltimpi tyttö, jotta pikkuveli pian tulisi. Äiti irrottaa otteensa minusta ja katsoo vihaisesti suoraan silmiin. Sitten hän naurahtaa ja kääntyy musiikin suuntaan. Äiti meinaa kompastua polulla mennessään takaisin mökille.

Ennen kuin me menemme Marin kanssa saunaan, isä grillaa ja me syömme pihviä ja perunaa. Pihvin reuna on musta. Heitän sen salaa kaloille. Teltassa saunan jälkeen jaamme kaikki karkit. Mari on tuonut repullisen karkkia ja kummallekin ison pullon kokista. Marin isä on hakenut niiden auton takakontista aikuisille mustan muovikassillisen pulloja, joiden korkkeja isät ampuvat kuistilta trampoliiniin ja ison laatikollisen karhumehua saunaan varten.

Mitä pitempään aikuiset istuvat vain kuistilla ja ampuvat korkkeja, sitä varmemmin me lapset saamme olla rauhassa ja äitikin alkaa rakastaa minua. Tiedän, että aikuiset valvovat varmasti myöhään. Mekin saamme valvoa. Meillä on karkkia, kokista, korttipakka ja ihan varmasti isä grillaa lisää makkaraa aikuisten saunavuoron jälkeen. Meillä ei ole mitään hätää. Ja kun alkaa väsyttää, voimme kömpiä makuupusseihimme pesemättä hampaita, päivävaatteet päällä ja kuunnella telttakankaan läpi aikuisten etäistä loppumatonta juttelua ja musiikkia, jonka mukana äiti varmasti laulaa. Aamulla aikuiset nukkuvat todella pitkään ja me hiiviskelemme mökissä kutittelemassa nukkuvia aikuisia. Syömme aamupalaksi sokerimuroja ja teemme Nutella-leipiä ilman, että kukaan on kieltämässä. Isä lämmittää aamupäivällä heti saunan ja musiikki alkaa uudelleen.

Menemme Marin kanssa telttaan pelaamaan korttia ja kuiskimaan, kun äidit tulevat saunaan. Äiti tulee polkua pitkin tanssien. Marin äiti seuraa häntä kikatellen. Meistä on hauska katsoa äitejä hyvällä tuulella. Vakoilemme heitä teltan valkoisen hyttysverkon läpi. He istuvat saunan penkille vierekkäin ja avaavat juomat. Kumpikin on hetken hiljaa.

”Ihanaa olla ihan rauhassa. Onneksi olette kaksi yötä”, äiti sanoo Marin äidille.

”Niinpä, vaikka onhan siitä aina oma vaivansa”, Marin äiti vastaa.

”Höpöhöpö, mitä me täällä oltaisiin keskenämme tehty. Parempi näin.”

He katsoivat järvelle. Tiedän, että näkymä on kaunis. Äiti puhuu pehmeällä suhisevalla äänellä.

Hän kuulostaa tuulelta rannan puissa.

”Monesti mietin, miten erilaista elämä olisi voinut olla. Olenko todella valinnut tämän elämän?

Ismon, Venlan ja tämän kaiken.”

Minäkin tykkään katsoa järven pintaa ja odottaa, että kala hyppää. Tiedän, että äiti ja Marin äiti odottavat sitä myös. Yhtäkkiä kuuluu molskahdus ja äiti sanoo kalan hypänneet. Minua naurattaa. Laitamme Marin kanssa kädet suun eteen, ettemme paljastuisi. Äidit vain istuivat siinä ja hörppivät tölkeistään, kunnes äiti kaivaa taskustaan valkoisen askin ja laittaa tupakan suupieleensä. Sytkärin liekki valaisee hetkeksi äidin kasvot.

”Sun äiti polttaa tupakkaa”, huokaisee Mari. Olen hiljaa. Katson äitiä penkillä. Äiti imee tupakasta pitkään ja puhalttaa harmaata savua suustaan.

”Tiesitkö sä?” Mari jatkaa. Marin silmät ovat lautasina. Mari muistuttaa avaruusolentoa.

”Se polttaa silloin, kun se on onnellinen”, vastaan.

Minulle tulee lämmin olo. Äiti on onnellinen. Olisi tehnyt mieli kertoa, että äiti polttaa aina sen jälkeen, kun isäpupu on laittanut sen mahaan poikapupun siemeniä, mutta se on ällöttävää.

”Olispa munkin äiti noin onnellinen”, Mari sanoo ja katsoo äitiä ihailen.

Ajattelen, että me olisimme isona Marin kanssa samanlaisia. Me nauraisimme, laulaisimme, halaisimme lapsiamme aina ja meidän miehemme grillaisivat meille. Ajatus tuntuu hyvältä. Rakastan äitiä tuollaisena. Lomalaisena. Aina silloin kun meillä on vieraita.